

L'Església amb tots, per una societat millor

Enmig de la crisi econòmica que ens assola, l'Església catòlica s'ha bolcat en el poc i en el molt

Va ser Tertulià (160-220) qui va encunyar la frase «Sóc humà, doncs res d'allò que és humà no m'és aliè». Amb el pas del temps, aquesta frase es va aplicar a l'Església amb la formulació «Res humà no és aliè a l'Església».

Enmig de la crisi econòmica que ens assola, poques institucions –per no dir cap– com l'Església catòlica s'han bolcat i es bolquen en el poc i en el molt. En altres pàgines d'aquest mateix número de Xtants oferim i glossem –es comenten per elles mateixes– les dades de les ajudes a la nostra societat –la d'aquí i la d'allí– d'algunes institucions com Mans Unides, Càritas, Obres Missionals Pontifícies. Som conscients que són moltes més com Ajuda a l'Església Necessitada, les Conferències de Sant Vicent de Paül, Missatgers de la Pau i tantes, tantes més.

Al costat d'això, ¿quin col·lectiu coneixen els nostres lectors que, com els sacerdots i consagrats de nombrosíssimes diòcesis espanyoles, ja faci anys que sos-

trauen part de les seves pagues extres –quan no la paga extra completa– a favor dels necessitats, dels més afectats per la crisi? I això que els sous dels sacerdots i consagrats no arriben ni als mil euros mensuals.

(Continua a la p. 2)

En la declaració de la Renda es poden marcar les dues caselles: Església i “altres finalitats socials”

En la declaració de la Renda hi ha dues caselles: una destinada a l'Església catòlica i una altra a els anomenats “altres finalitats socials”.

Què passa si el declarant es tria marcar les dues?

(Continua a la p. 3)

Resultats de l'última declaració de la Renda

En l'última declaració de la Renda, corresponent a l'IRPF 2011 (Campanya de la Renda 2012) un total de 7.357.037 de declaracions han estat a favor de l'Església catòlica, la qual cosa suposa que la quantitat total recaptada per l'Assignació Tributària és de 247,1 milions d'euros. Tenint en compte que el 23,24% de les declaracions són conjuntes,

(Continua a la p. 3)

La tasca caritativa de l'Església
Pàg. 5

Amb el pic i la pala aplanant camins
Pàg. 7

Mons. Antonio Algora, responsable de la campanya
Pàg. 8

Els comptes de les diòcesis
Pàg. 16

(Ve de la portada)

L'Església amb tots, per una societat millor

Durant aquests anys, economistes, polítics, analistes i experts de tota condició, amb més o menys fortuna, han explicat i expliquen les causes de la crisi i els seus possibles remeis. També l'Església ho ha fet i continua fent-ho, però no des de plantejaments tècnics i tantes vegades teòrics i interessats, sinó proposant un examen de consciència sobre les causes profundes que han generat la crisi i que, en definitiva, són la pèrdua dels valors fonamentals, el culte idolàtric al «dèu» diner, la cultura de l'enriquiment fàcil i sense escrúpols, l'avarícia, l'avidesa, l'egoisme, la insolidaritat, el materialisme i el viure com si Déu no existís.

Perquè aquesta és la nostra Església, aquesta és la seva missió. Una Església amb tots i per a tots per un món millor. Una Església que ara et demana el petit gest de marcar la «X» a la casella corresponent de la declaració d'Hisenda per a així poder continuar fent el bé a tots i amb tots, per a una societat millor.

Si mirem qualsevol de les publicacions estadístiques de l'Església, trobem, com si fos una completa guia telefònica o de serveis, oficines i departaments per a tots. En l'organització eclesial hi caben la catequesi, l'apostolat, l'ensenyament, la caritat, la formació, els mitjans de comunicació i hi caben també els més diversos secretariats –o qualsevol que sigui la seva denominació– per a gitanos, immigrants, empresonats, refugiats, persones del circ i de l'espectacle, grans, petits, joves, ancians, malalts, treballadors, aturats, famílies, dones, discapacitats, prostitutes, drogoaddictes, creients i no creients.

Explicaven i continuen explicant que quan venien i continuen venint a qualsevol lloc d'Espanya els immigrants, amb o sense papers, la primera cosa que feien i fan era i és cercar el campanar de l'església o del corresponent centre parroquial. Perquè sabien i continuen sabent que allí trobarien acolliment, esperança, pa i llum.

Les raons són diverses i totes elles evidents en la seva naturalesa i en el seu aval al llarg dels segles i en l'hora present. És Déu, Pare creador, provident i misericordiós, qui ha creat a imatge i semblança seva l'ésser humà. És Déu, en Jesucrist, el seu Fill i Senyor Nostre, qui va assumir la totalitat de la condició humana, excepte en el pecat, i qui la va redimir. És Déu, el Déu dels cristians, qui, com a prolongació de la seva obra salvadora, institueix l'Església i l'envia a la missió sense fronteres d'una humanitat més de Déu i més digna de l'home. I, d'aquesta manera, és l'home el camí i la raó de ser de l'Església, que vol que el camí de l'home sigui també el camí de l'Església. ●

Coordinació

Juan José Beltrán
Miguel Ángel Jiménez

Maquetació

ARTS&PRESS

Fotografia

Archivos propios
Yabel
Mariano Cieza

Edició

Secretariat per al sosteniment
econòmic de l'Església

Conferència Episcopal
Espanyola
Añastro, 1 28033 Madrid
Tel.: 91 343 96 23

Dipòsit legal

M-16005-2008

Col·laboren en aquest número

Jesús de las Heras
Miguel de Santiago
Antonio Pelayo
José Ignacio Rívarés
José Manuel Sierra
Diego Murillo
Valeriano Antolín

(Ve de la portada)

En la declaració de la Renda es poden marcar les dues caselles: Església i “altres finalitats socials”

Doncs passen dues coses. Primer, que el declarant no pagarà més ni li tornaran menys que si hagués optat per qualsevol de les altres possibilitats. Per tant, sense cap perjudici econòmic, el declarant pot marcar les dues caselles. Segona, el Govern entregarà un 0,7% a l'Església catòlica i un altre 0,7% a els anomenats “altres finalitats socials”. No es reparteixen la meitat del 0,7% per a cadascun, no. És un compromís del Govern de l'any 2000.

Per al Govern aquesta no ha estat una decisió generosa sense més. En comprometre's a pagar el 0,7% a cadascuna de les opcions, també estableix que, si el contribuïent no marca cap de

les caselles, la quantitat es destina a «altres fins de l'Estat» i no a “altres finalitats socials” com es venia fent. Ve a ser allò de la televisió: «Les gallines que entren per les que surten.» De moment, per a l'Estat són més les que entren que no les que surten. Més d'un terç dels contribuïents no marquen cap casella i només un 11% marca ambdues opcions. És un percentatge que és a les mans dels declarants destinar-lo a l'Església, a fins socials o a les dues opcions.

Per als catòlics, a més de tot això, és bo marcar les dues caselles perquè organitzacions eclesials tan importants com Càritas i Mans Unides participen en el repartiment d'aquests fons

destinats a “altres finalitats socials”. A més de 40 organitzacions més de l'Església, que també desenvolupen programes d'acció social per a les persones més necessitades de la societat, també els arriben recursos d'aquestes Declaracions. ●

(Ve de la portada)

Resultats de l'última declaració de la Renda

es pot estimar que entorn de 9,1 milions de declarants van assignar a favor de l'Església, un milió més dels que ho feien l'any 2007.

En aquestes xifres no s'inclouen aquells contribuïents que, havent obtingut rendes subjectes a l'IRPF, no estan obligats a fer declaració i que segons les últimes dades d'Hisenda publicats, ascendeixen a 6,7 milions de contribuïents.

L'actual sistema d'assignació tributària va entrar en vigor l'1 de gener de 2007. Es va incrementar el coeficient al 0,7% i l'Església va renunciar a l'exempció de l'IVA vigent en algunes operacions, la qual cosa significava des d'aquesta data per a les institucions de l'Església una despesa afegida d'uns 30 milions d'euros (aquesta despesa s'ha incrementat en un 31% amb la pujada del tipus general d'IVA del 16% al 21%). A més, amb el nou sistema, l'Estat no garanteix ja cap mínim per al sosteniment bàsic de l'Església. Ha deixat d'existir l'anomenat «complement pressupostari», de manera que l'Església, per al seu sosteniment, només rep el que resulta de l'assignació voluntària dels contribuïents i res dels Pressupostos Generals de l'Estat.

Agraïment Xtants que necessiten tant

Un any més, la CEE agraeix la col·laboració de tots els contribuïents que han marcat la casella de l'Església catòlica en la seva declaració de la Renda i recorda que les altres formes de col·laboració en el sosteniment de l'Església, com són per exemple les col·lectes o les subscripcions, continuen sent absolutament indispensables. Així mateix, manté el compromís de garantir i mantenir el sosteniment de les activitats bàsiques de l'Església en nivells d'eficàcia i austeritat semblants als que han vingut sent habituals fins ara.

La decisió personal dels contribuïents a l'hora de marcar la casella continuarà sent fonamental. Poden fer-ho o bé només per a l'Església catòlica, o bé conjuntament per a l'Església catòlica i per als anomenats «altres fins socials». Cap de les dues opcions no significa que el contribuïent hagi de pagar més ni que li hagin de tornar menys.

La tasca religiosa i espiritual de l'Església, ja de per si de gran significat social, comporta a més altres funcions socials: l'ensenyament; l'atenció integral als nens, als ancians, als discapacitats; l'acollida dels immigrants; l'ajuda personal i immediata als qui la crisi econòmica posa en dificultats; els missioners als llocs més pobres de la terra... Tot això sorgeix de les vides entregades i de la generositat suscitada en els qui han trobat la seva esperança en la missió de l'Església. Amb pocs diners, i gràcies a la generositat de milions de persones arreu del món, l'Església continua fent molt per tants que encara necessiten tant. ●

Més informació a:

www.conferenciaepiscopal.es

www.portantos.es

Entorn a 9,1 milions de declarants van assignar a favor de l'Església, un milió més dels qui assignaven l'any 2007

Tasca espiritual de l'Església, per una societat millor

45 milions d'hores dedicades als altres pels sacerdots, religiosos i seglars

Miguel de Santiago

L'Any de la fe, convocat pel papa Benet XVI, que estem vivint en les nostres comunitats cristianes, és un temps de gràcia per a repensar i viure la fe amb valentia i entusiasme, sense complexos ni falsos pudors. I no sols personalment, sinó també en comunitat.

És molt freqüent escoltar i llegir en els mitjans de comunicació social que la fe és quelcom privat; s'ha convertit en una cantarella repetitiva d'aquells que volen atacar o liquidar el cristianisme, encara que, paradoxalment, acostumen a admetre la dimensió pública d'altres religions. I no és cert que la religió sigui quelcom privat, sinó personal, que és una cosa diferent. Cal no oblidar que la persona té una dimensió pública i social. La fe, per tant, és personal, ja que és la persona la invitada per Déu a la comunió amb ell, però és també eclesial i ha de ser viscuda en comunitat, perquè la rebem d'altres i hem de transmetre-la a les generacions posteriors. Els creients cristians som una baula en aquesta gran cadena forjada al llarg de vint segles arreu del planeta.

L'Església que peregrina en terres espanyoles té cura de la vida espiritual dels seus membres mitjançant una intensa activitat litúrgica, acompanyada d'altres activitats estrictament pastorals, i dedica també esforços especials a l'ajuda i auxili dels necessitats, veient en ells criatures fetes a imatge i semblança de Déu, independentment de les seves circumstàncies de raça, religió, llengua, cultura...

L'entrega generosa de milers i milers de persones és una de les característiques més genuïnes de l'organització eclesial.

Si ens cenyim a l'activitat litúrgica, centrada en la pràctica sacramental, constatem que l'any 2010 va haver-hi a Espanya, en números rodons, 350.000 batejos, 280.000 prime-

res comunions, 75.000 matrimonis, 310.000 exèquies, més de 5 milions de celebracions de l'eucaristia, dada aquesta que suposa que van assistir a missa cada cap de setmana més de 10 milions de persones.

Evidentment, entorn d'aquesta ingent activitat litúrgica hi ha tasques de catequesi i multitud d'hores invertides per part de moltíssimes persones, no sols bisbes, sacerdots i religiosos, sinó també catequistes i multitud de col·laboradors; a més fan falta locals, que comporten despeses de manteniment, si bé l'Església està acostumada a viure enmig de l'escassetat i estalvia enormes quantitats amb les aportacions voluntàries de tantes i tantes persones que ajuden en tasques de catequesi i litúrgia, acompanyament i atenció espiritual dels fidels, sobretot en l'entorn rural, especialment de nens, joves, matrimonis, ancians...

Es poden arribar a comptabilitzar fins a 45 milions d'hores si sumem el temps que els sacerdots i també els religiosos i seglars d'ambdós sexes dediquen als altres entregant el millor d'ells mateixos. La tasca d'evangelització de tots els homes constitueix la missió essencial de l'Església; és el manament de Jesucrist als seus deixebles: «Aneu i prediqueu arreu del món.» A l'origen de l'enviament hi ha marcada ja una tasca urgent: anunciar la Bona Nova i batejar en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant.

Aquesta immensa maquinària que no s'atura al llarg de l'any, que no descansa ni un moment, suposaria una despesa incalculable en qualsevol organització empresarial. Això no obstant, l'activitat eclesial, si la consideréssim en clau productiva del lliure mercat, ens demostraria que allí on inverteix un euro el fa rendir com 2,35 euros. És a dir, l'Església catòlica gairebé triplica el rendiment que una determinada quantitat de diners produiria en els àmbits empresarials i comercials ordinaris; presta gairebé el triple de serveis dels que proporcionaria el mercat amb els mateixos diners. L'eficàcia i els èxits aconseguits mitjançant els recursos escassos junt amb l'entrega generosa de milers i milers de persones és una de les característiques més genuïnes de l'organització eclesial i, per descomptat, més valorades per la gent.

Les coses espirituals no poden mesurar-se en termes econòmics, però sí el temps que moltes persones dediquen a l'anunci de l'Evangelí, a la catequesi, a l'assessorament i orientació personal en temes religiosos i morals, a l'escolta i al consell... Aquestes hores invertides al llarg d'un any, a preu de mercat, suposarien una despesa d'uns 2.000 milions d'euros; això no obstant, com que els criteris de gratuïtat i de servei són dominants en el missatge cristià, no es gasten en aquestes tasques més que una tercera part. ●

Declaració de la Renda **MARCA LA X** A FAVOR DE L'ESGLÉSIA

L'Església amb TOTS,
per una societat millor

Tasca caritativa de l'Església, per una societat millor

L'Església i el compromís amb els pobres

Jesús de las Heras Muela

És una evidència que les dades parlen, diuen més que mil paraules. Però la mateixa eloqüència de les dades és encara més gran quan darrere d'aquests números sabem que hi ha rostres, hi ha persones de la mateixa dignitat i drets que tots els éssers humans, als quals el lloc, la vida, la raça, la cultura, les circumstàncies han prostrat en qualsevol forma de marginació i injustícia.

L'Església, experta i mestra en humanitat, sap que el seu fi no és ella mateixa, sinó els altres. Sap que conèixer l'amor de Déu és, porta i impulsa a compartir aquest amor –que és pa, educació, salut, consol i esperança– amb tots els homes i dones, especialment amb els més necessitats. Aquest és precisament el senyal distintiu dels cristians: l'amor que en Crist i des de Crist ens urgeix a la caritat, al servei als altres.

Exemples que parlen per ells mateixos

El 2011, últim any auditat a l'hora de redactar aquestes línies, *Mans Unides* va recaptar 51.856.656 euros. Aquests diners va permetre finançar un total de 605 projectes de desenvolupament a 58 països. El 82% dels fons van tenir un origen privat mentre que el 18% van ser fons públics. El 85,1% dels diners va ser destinat a projectes educatius (207), sanitaris (112), agrícoles (98), socials (118) i de promoció de la dona (70). La majoria dels projectes van ser portats a terme a Àfrica (240), Àsia i Oceania (217) i Amèrica (148). Lògicament, els comptes de l'organització estan notant també la crisi. El 2011, Mans Unides va recaptar 1,1 milions d'euros menys que en l'anterior campanya.

Anem ja per cinquanta-cinc milions d'euros, però hi ha més, molt més. Gràcies a la generositat dels catòlics espanyols es van poder lliurar a missions 12.876.613,20 euros. I, en conjunt, les ajudes que l'Obra Pontifícia de la Propagació de la Fe (DOMUND) de les *Obres Missionals Pontifícies* (OMP) envia a les missions es divideixen, segons el seu destí, en dues grans partides: les ajudes ordinàries (24.664.076,92 euros) destinades al sosteniment dels territoris de missió; i les ajudes extraordinàries (40.799.767,66 euros), per a construccions, vehicles, emergències i formació. A això cal afegir 17.118.440 euros destinats a seminaris i centres de formació de missioners. La suma total destinada als territoris de missió el 2011 va ser de 82.582.284,58 euros. I el que és bonic, el més gran, superior fins i tot a les xifres, és una altra xifra: 14.000 missioners espanyols a tot el món. El 70,8% d'ells exerceix la missió a Amèrica; un 13,8% ho fa a l'Àfrica; el 8,9% a Europa, el 6,2% a Àsia, i el 0,2% a Oceania. Perú (969 evangelitzadors), Veneçuela (968) i Argentina (666) són els països americans amb més

presència missionera espanyola, mentre que la República Democràtica del Congo (191), Guinea Equatorial (130) i Moçambic (125) encapçalen la llista africana.

Per part seva, *Càritas Espanyola* ha passat de cobrir les necessitats bàsiques de 370.251 persones el 2007 a 1.015.276 el 2011. L'Església catòlica a Espanya, només a través de Càritas, ha invertit en els necessitats més de 250 milions d'euros, traduïts en l'ajuda a un total de 6.363.126 ciutadans. Tot això servit pels professionals de la institució i per l'exèrcit silenciós i pacífic de 64.200 voluntaris.

I només a través dels *col·legis catòlics*, l'Església estalvia a les arques de l'empobrit i endeutat erari públic espanyol 4.396 milions d'euros. I això citant exclusivament algunes dades, això sí ben eloqüents.

El deure i el goig de la caritat

No volem presumir, ni, com fa el paó, estendre i mostrar la bellesa i la grandesa de les nostres plomes... Ni entonar un autocomplaent i fins desafiador «qui en dóna més?». No. Les dades parlen per elles mateixes. Sí. Però tot això –ho hem dit abans– és, en efecte, un goig, però és, per damunt de tot i sobretot, un deure: el deure de la caritat i de la missió.

Perquè l'evangelització i la caritat –dues cares d'una mateixa moneda– són el sentit de l'Església, la seva realitat més certa, la seva identitat més íntima, la seva raó de ser. Perquè el tresor de la fe, del vi nou, bo i definitiu de Jesucrist, s'ha de servir i de fet se serveix en els vasos i cànirs de la caritat. ●

El sosteniment econòmic de l'Església depèn dels catòlics

La «X» en la declaració de la Renda suposa el 25% dels ingressos de l'Església; les ofrenes i donatius, el 75%

José Manuel Sierra de la Flor. *Soci Consultor. Boreal Media*

És veritat que la missió de l'Església és d'ordre espiritual, però per a desenvolupar les seves tasques d'evangelització i sacramentals, complir amb els seus deures de solidaritat assistencial i social, a ningú no se li escapa que l'Església necessiti disposar de recursos econòmics per a poder realitzar-les adequadament. Més en les circumstàncies actuals de la nostra societat immersa en una realitat caracteritzada per una greu crisi econòmica que afecta nombroses persones. L'Església no és aliena a aquestes dificultats i fa una feina social immensa i «callada» que permet ajudar a pal·liar la difícil situació per la qual passen cada cop més persones i famílies.

Encara que en general, i per les diferents investigacions que des de 2007 fa el Secretariat per al Sosteniment de l'Església, les necessitats econòmiques de l'Església són desconegudes i interpretades d'acord amb la imatge que es té de l'Església. Per això, per a aquells que coneixen i valoren la tasca de l'Església (principalment catòlics practicants) les necessitats són moltes per a continuar i mantenir les activitats, sobretot les ajudes socials, i fins i tot incrementar-les. Però, per als qui desconeixen la tasca de l'Església que, a més, són crítics amb el seu present basant-se en el seu passat, i que presuposen una riquesa i un patrimoni de magnitud desconeguda per la manca de «transparència percebuda» (poques institucions tenen els seus comptes més clars; cada parròquia, diòcesi, institució fan públics els seus comptes periòdicament), les necessitats econòmiques són fictícies.

El cert és que es percep la confusió que hi ha en els diferents col·lectius sobre el finançament de l'Església i el rol que hi juga l'Estat, més del 40% dels espanyols creuen –així ho corroboren les diferents investigacions realitzades– que l'Església es manté a càrrec dels Pressupostos Generals de l'Estat. De manera general ens trobem sempre amb una part de la societat que té una imatge de l'«Església institució» ancorada en els grans rituals, la riquesa i l'ostentació (el Vaticà i els bisbes simbolitzarien la idea de «riquesa» i «poder»), que tenen la sensació que els diners que ingressa l'Església van principalment al sosteniment de l'església-institució i els seus privilegis (manteniment de sacerdots/cúria) i que, a més, no hi ha uns comptes clars dins l'Església.

Per això, les diferents accions de comunicació que realitza l'Església (campanyes informatives, diocesana, Xtants, etc.) va a conseguint l'objectiu d'anar acostant la feina que fa l'Església a la immensa majoria de la gent i d'informar que el sosteniment econòmic de l'Església depèn dels catòlics i d'aquelles persones que valoren la feina que aquesta desenvolupa en benefici del conjunt de la societat, i, a més, en la mesura de les seves possibilitats, d'informar de la realitat econòmica i de finançament de l'Església. Ja s'ha comentat en més d'una ocasió que de tots els recursos econòmics que requereix l'Església anualment, un 25% prové de l'IRPF dels contribuents que ho vulguin i el restant 75% d'aportacions voluntàries, donacions, col·lectes, gestió del patrimoni, etc.

Vull tancar l'article recordant que és una responsabilitat de tots (fidels, sacerdots, religiosos, agents de pastoral...) aconseguir un canvi de mentalitat que es tradueixi en una cultura de la coresponsabilitat, a la qual no estem encara gaire habituats, que incrementi el nostre sentit de pertinença a l'Església i el compromís de col·laborar en el seu sosteniment econòmic. Per això hem de continuar potenciant la tasca d'informació, conscienciació i sensibilització de tots els catòlics. ●

Les necessitats econòmiques de l'Església són desconegudes i interpretades d'acord amb la imatge que es té de l'Església

“La publicitat ha actuat com a aparador de la veritat de l'Església”

Antonio Algora Hernando (La Vilueña –Saragossa–, 1940) és responsable des de 1993 del Secretariat per al Sosteniment de l'Església. En aquest període, que ha compaginat amb les seves tasques pastorals com a bisbe prior de la diòcesi de Ciudad Real, s'ha enfrontat al repte de traslladar a la societat la «realitat diària de l'Església» a través de la marca Xtants.

Diego Murillo

El resultat d'aquestes campanyes ha estat doble. Per una part, en l'eficàcia: en els últims cinc anys ha augmentat el nombre de 'X' en més d'un milió. I, per una altra, per la satisfacció que els cristians s'han vist identificats en la «veritat de l'Església».

Pregunta: Com és la gestió del Secretariat per al Sosteniment de l'Església?

Resposta: La gestió del Secretariat és molt col·legiada, perquè quan em va elegir el Consell d'Economia de la Conferència Episcopal Espanyola vaig creure conveni-

ent que els treballs estiguessin supervisats per una comissió de seguiment. A ella pertanyen la Secretaria General de la Conferència, la Vicesecretaria per als Afers Econòmics, la Comissió Episcopal de Pastoral, la de Comunicació i els serveis d'informació de la Conferència. Totes les propostes i accions que elabora l'equip de tres persones del Secretariat per al Sosteniment estan contrastades per aquesta comissió. Aquesta supervisió dóna tranquil·litat, seguretat i solvència a l'hora d'obtenir els millors resultats en la contractació dels professionals.

P: El vostre departament va ser pioner dins l'Església a llançar-se al món de la publicitat. Què el va moure a fer aquest pas que tan bons resultats ha donat?

R: Va ser una necessitat sentida per tota l'Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal. No sols es tractava d'explicar el mecanisme de la 'X' de la declaració de la Renda, sinó també d'oferir un servei a les 69 diòcesis d'Espanya de com es pot fer la gestió econòmica, i de com es podia incentivar els ingressos de les parròquies en les institucions eclesials per dur a terme el sosteniment de l'Església a través del Secretariat.

P: Per què es va veure aquesta necessitat d'estar presents en els mitjans a través de publicitat?

R: Des de fa dècades hi havia una gran mentalitat en la societat que l'Estat sostenia l'Església catòlica. I encara avui hi ha cues d'aquesta idea en algun sector polític i de la societat espanyola. Però ja no és així. Les coses han canviat radicalment. Els acords Església-Estat asseguren una col·laboració necessària on s'inclou una part econòmica per a l'autofinançament de l'Església, sense renunciar al tema central que són els impostos. Després s'aprova un nou model de finançament en què s'elimina la dotació directa i s'augmenta l'assignació de l'IRPF del 0,5239 al 0,7% el 2006. Aquest model es va veure com la sortida normal. I és aquí on costa canviar la mentalitat de la gent. Avui l'Estat no finança directament l'Església. Els ciutadans, des de la seva lli-

bertat, escullen fer aquesta donació. Després hi ha aquells que recorden les grans quantitats que ingressa l'Església a través dels serveis de capellanies en hospitals, presons o el sou dels professors de religió. No són partides directes a l'Església. És el dret que tenen els ciutadans de ser atesos en la seva llibertat religiosa

P.: Totes les campanyes Xtants han aconseguit calar amb diferents missatges en la societat espanyola amb anuncis clars, senzills i molt efectius. Quina ha estat la clau d'aquest èxit?

R.: La clau ha estat reflectir la veritat del que realment és l'Església. És a dir, el conjunt de tots els catòlics, ben organitzats, que amb els seus bisbes, sacerdots, vida religiosa, seglars fan coses per la societat, cercant la dignitat de la persona i el bé comú. El bé comú, per exemple, és estar batejat en Crist Jesús, és assumir el compromís que seràs lleial amb la societat del teu temps. També ho és la formació i qualsevol activitat catequètica dins la comunitat cristiana. Volem cristians que, des de la seva racionalitat i des de la seva llibertat, assumeixin els compromisos de la fe que el portin a estimar els altres, com Jesús ens ha estimat. Resumir en un spot publicitari de 20 segons les tres realitats de l'Església –formació de la consciència, celebració joiosa de la fe i ajuda als pobres– era un gran repte. Tot i això, les agències de publicitat que van treballar amb nosaltres ho van aconseguir i els estic molt agraït per la seva professionalitat.

P.: Van treballar amb grans professionals de la comunicació i van contrastar amb estudis de mercat perquè la inversió publicitària fos efectiva i reflectís la tasca de l'Església en la societat.

R.: En primer lloc, calia polsar la societat a través d'estudis d'opinió i sociològics per a llançar una estratègia de comunicació. En segon lloc, es van contractar importants agències de màrqueting amb l'objectiu d'elaborar el conjunt d'idees per a llançar el missatge. I per últim, vam cercar les agències de mitjans per a col·locar els spots en els mitjans de comunicació. Res no queda a la improvisació. L'objectiu ha estat sempre la màxima eficàcia al preu més baix per a optimitzar els recursos, sent conscients que per a ser eficaços la inversió havia de ser alta.

P.: En el si de l'Església, hi ha una satisfacció generalitzada per com s'han desenvolupat les campanyes.

R.: És cert. La immensa majoria de la comunitat cristiana ha vist amb bons ulls aquestes campanyes. Segons les enquestes i el retorn d'opinió dels ciutadans, els nivells d'acceptació han estat molt alts. Fins i tot, hi ha hagut testimonis directes de milers de cristians, sacerdots, religiosos i seglars que s'han vist reflectits en els spots publicitaris. El missatge que ens traslladaven era:

«L'èxit de la marca Xtants és haver aconseguit identificar el cristià amb la veritat de l'Església i oferir-li arguments per defensar-la»

«Aquests som nosaltres!», «Aquesta és la veritat de l'Església!».

P.: Creieu que la publicitat ha ajudat a fer que la societat tingui més bona imatge de l'Església?

R.: La publicitat ha actuat com a aparcador de la veritat de l'Església i del compromís personal de cada catòlic. I crec que ha estat bo. Sobretot, en un temps en què cert sector crític s'ha encarregat d'aixecar calúmnies i falsedats sobre la institució. Aquestes campanyes han suscitat incomoditat en aquells que no volien que l'Església es revelés tal com és. Per aquest motiu, crec que aquesta eina de la publicitat ha estat oportuna.

P.: Un dels objectius de les campanyes era animar els catòlics i la societat espanyola en general a marcar la «X» en la declaració de la Renda. Ho han aconseguit?

R.: Va haver-hi dos moments. En primer lloc, el principal objectiu va ser informar i aclarir a la societat com funcionava el sistema. Es tenia la falsa idea que la «X» de la Renda suposava un increment en els im-

postos o, fins i tot, es pensava que els diners anaven directament al clergat. La «X» de la renda només finança entre un 20 i un 30 per cent del sosteniment de l'Església. La resta es completa amb els béns que aporten els fidels a cada parròquia. Per aquests motius, era necessari donar a conèixer bé el sistema perquè, a més, alguns governs van intentar confondre amb la quota i els fins socials.

El segon repte era convèncer a la societat de la bondat de la «X» i mostrar què és el que es feia amb la recollida que arribava a través de la Renda de tots els contribuents. En aquest sentit, vam ser explícits amb els fins que han identificat l'Església durant vint segles: formació, celebració i atenció personal.

P.: Les campanyes han incrementat el nombre de «X». Però no creieu també que han provocat una major sensibilització en els catòlics per a fer-los veure que és necessari un sosteniment de l'Església?

R.: La meua satisfacció és agredolça. Hem fet passos importants però encara queda un llarg camí per recórrer. El cristià ha trobat arguments per a defensar l'activitat de l'Església, gràcies al missatge de les campanyes. Avui, els espanyols tenen un millor coneixement i opinió del que és l'Església catòlica. D'entrada, es trenca el mite que la institució són només els capellans. L'Església són els catòlics fent moltes coses.

P.: Amb l'actual crisi, creieu que els catòlics tenen la idea que ajudar les institucions de l'Església és el camí per ajudar els més necessitats?

R.: Aquesta reflexió té dues cares. Sostenir l'Església en les seves diferents realitzacions redunda en favor dels pobres. Es pot ajudar de manera directa, és a dir, donar un cop de mà al cunyat, al veí en atur, etc. O de manera indirecta a través de les diferents campanyes i col·lectes de l'Església, perquè ja se sap que aquests diners aniran directament als col·lectius més necessitats, als qui no atén ningú. I amb la crisi això va en augment. Però cal aclarir que l'Església no té cap obligació legal d'atendre els més necessitats. Perquè els pobres són de la societat que els engendra. I correspon a la societat i a les diferents institucions governamentals atendre els més necessitats, especialment aquells que no tenen cap cobertura social ni familiar, com són els desarrelats, els exclosos, els sense sostre, transeünts o drogoaddictes.

P.: I com actua l'Església?

R.: En primer lloc, denunciant a la societat la situació d'aquestes persones que es tendeix a amagar. I en segon lloc, l'Església no es desenten d'arreglar els problemes de la societat. Amb la crisi, algunes regions estan canviant el model de col·laboració per a atendre aquestes persones. Però la comunitat cristiana sap que si la societat falla als més necessitats, l'Església estarà al seu costat per a treballar per ells. ●

Tasca cultural de l'Església, per una societat millor

El patrimoni de l'Església, gran font de riquesa per a la societat

José Ignacio Rivarés

L'Església espanyola disposa d'un riquíssim i vast patrimoni. Al nostre país hi ha 86 catedrals i concatedrals, així com una infinitat d'esglésies, basíliques, col·legiades, monestirs i obres artístiques d'una bellesa i un valor extraordinaris. Són béns que un dia van néixer amb una finalitat evangelitzadora i que avui, a més, constitueixen una font de riquesa per a tota la societat gràcies a l'interès turístic que desperten. Tot aquest patrimoni, però, necessita ser conservat i rehabilitat, i això suposa grans desemborsaments.

En realitat, i per parlar amb propietat, l'anomenat «patrimoni de l'Església» pertany a més de 40.000 entitats catòliques que es gestionen autònomament. «La Conferència Episcopal com a tal no és propietària de res», explica el director del Secretariat de la Comissió de Patrimoni de la CEE, P. Manuel Íñiguez Ruiz de Clavijo.

Que aquest patrimoni representa una gran font de riquesa per al conjunt de la societat és quelcom inqüestionable. Segons la Memòria de Justificació d'Activitats de la CEE de 2010, «hi ha més de cinc-cents municipis a Espanya en els quals l'únic Bé d'Interès Cultural, la màxima categoria de protecció que la Llei de Patrimoni Històric contempla, és l'església o esglésies del lloc». Dels més de 52 milions de turistes estrangers que van visitar Espanya l'any 2009, poc més de 7,5 milions van dir que venien per motius culturals, terreny en què l'Església catòlica és una primera potència. 8,2 milions d'espanyols més van fer també aquest any algun desplaçament portats per l'interès artístic. La Setmana Santa, el Camí de Santiago, o les exposicions de Las Edades del Hombre són bons exponents d'aquest creixent turisme religiós-cultural. Heus aquí algunes xifres relacionades amb aquests esdeveniments.

Setmana Santa

A Espanya quinze celebracions de la Setmana Santa estan considerades d'Interès Turístic Internacional, i 39 més d'Interès Turístic Nacional. La commemoració anual de la passió, mort i resurrecció de Jesucrist suposa per a aquestes ciutats una important injecció econòmica. A Còrdova, i segons la Memòria de la CEE, la Setmana Santa genera més de 42 milions d'euros, i la de Sevilla, més de 240.

Camí de Santiago

Més de 272.000 persones van pelegrinar a Santiago de Compostel·la l'any 2010, últim Any Sant compostel·là. Es tracta d'una xifra rècord. En els tres anys sants anteriors, el nombre de fidels que van fer el Camí va ser de 99.436 el 1993; de 154.613 el 1999, i de 179.944 el 2004. Segons la Memòria de la CEE, l'Any Sant

Compostel·là 2010 va permetre generar 135.000 llocs de treball i va tenir un impacte en l'activitat turística de 6.138 milions d'euros.

Las Edades del Hombre

Des de 1988 hi ha hagut divuit exposicions de Las Edades del Hombre –la dinovena té lloc a Àvila enguany– en les quals s'han exhibit 4.164 obres d'art. En total, aquestes mostres van ser visitades per més de deu milions i mig de persones.

Col·laboració amb l'Estat

La conservació i restauració d'un patrimoni tan ingent requereix la col·laboració de les Administracions públiques: Estat, comunitats autònomes i corporacions municipals. «Fins l'any 2005 hi ha hagut inversions força importants pel que fa a la restauració, encara que des de llavors aquestes han descendit», explica el P. Íñiguez, el qual subratlla també que «la col·laboració entre l'Església i les Administracions per al manteniment de les esglésies, en estructures i humitats, ha estat molt positiva». «Al costat de l'acció de les Administracions» –conclou– «l'Església exerceix també una acció preventiva, callada, oclta, pel que fa a neteja i manteniment, acció que li suposa també una despesa.» ●

A Espanya hi ha quinze celebracions de la Setmana Santa que estan considerades d'Interès Turístic Internacional

Xtants i les noves tecnologies de comunicació

Redacció

La campanya Xtants ha destacat per moltes coses però també per voler comunicar la tasca de l'Església, el seu finançament i el sistema d'assignació amb les noves tecnologies. En els dos últims anys hem obert els canals de comunicació a les xarxes socials. Xtants té perfil al facebook (www.facebook.com/xtantos) i al twitter (@xtantos). Són instruments que ajuden a fer conèixer tota la feina de l'Església i, sobretot, a estar en contacte, a escoltar opinions, a respondre preguntes i qüestions i a donar informació sobre com és el funcionament de la «X»: que es pot marcar tant la «X» a favor de l'Església com la de fins socials, que ni es paga més ni tornen menys, que si es marquen les dues «X» el 0,7% es destina íntegrament a cadascun dels fins, etc. El nostre món és cada cop més obert, cerca més el diàleg. Cada persona en particular té l'oportunitat d'obrir a tots les seves opinions i la seva forma

de veure la vida. Per exemple, davant la dada errònia que l'Estat dona diners a l'Església, des de els diferents canals de comunicació Xtants han pogut mostrar que l'Església no rep diners de l'Estat. Per a molta gent aquesta afirmació li ha estat una novetat, perquè les informacions que li havien arribat per altres costats era falsa. Per això, l'experiència d'aquests dos anys per als qui ens hem encarregat d'animar aquestes dues xarxes socials ha estat molt enriquidora, perquè és com si tinguéssim l'oportunitat d'escoltar a tothom en una gran sala. L'únic que canvia és la forma de comunicar-nos entre nosaltres.

Aquest any, a més, hem restaurat, actualitzat i canviat la interfície del lloc www.portantos.es. Amb la irrupció dels dispositius mòbils tota la xarxa www ha patit una petita commoció. Ens ha obligat a adaptar-nos a aquesta nova forma de navegar perquè hi havia continguts

www.portantos.es

de la nostra pàgina als quals no es podia accedir. D'aquí el canvi. Ara, moltes més persones i des de dispositius múltiples poden tenir accés al web i, a més, oferir-nos a tots els seus comentaris, els seus suggeriments. Estem oberts a tothom, i la millor prova és que també en el món virtual oferim nombrosos canals de comunicació per a tots. ●

Davant els intransitables camins de la crisi

Amb el pic i la pala aplanant camins

¿Què hem de fer?, preguntaven a aquesta veu que va ressonar a la vora del Jordà. «*Qui tingui dos vestits*» –va contestar– *que en doni un al qui no en té, i qui tingui menjar, que també el comparteixi* (Lc 3,11).

La forta crisi que estem patint està arrabassant a molts la túnica i a no pocs el menjar. És una veu, doncs, de molta actualitat. Amb oïdes amatents deixem que arribin al nostre cor i l'impregnin d'una gran generositat que dulcifiquei injustícies i obri camins de fraternitat. Solucionar la crisi és molt complicat. Però tot home i tota dona de bona voluntat que respongui a aquesta veu té a

les seves mans aportar mesures pal·liatives que a molts els facin més suportable la carència de túnica i de pa. El millor camí es troba en organismes que potencien la nostra generositat i amb justícia reparteixin tot el que posem a les seves mans.

Tot això ve al cas, perquè si a aquesta veu li preguntem què hem de fer en la declaració de la nostra Renda, sens dubte ens respondrà: «Posa la «X» a la casella de l'Església catòlica, i ara que es pot, també, sense cap perjudici econòmic per al declarant, en la de fins socials, cadascuna rep el 0,7% dels impostos.»

Càritas i Mans Unides són Església, de les entranyes de l'Església catòlica han nascut

i en els seus pits han crescut. Quina ingenuïtat dir: «Càritas, sí; Església, no»! Els 64.200 i 4.000 voluntaris respectivament no han sorgit per generació espontània. Són membres de l'Església que han rebut l'anunci de la Bona Notícia i viuen i alimenten la seva fe en la comunitat eclesial. Càritas i Mans Unides són la mateixa Església en la seva estructura més fonamental que és la diòcesi i la parròquia. Exerceixen, en nom de la comunitat cristiana, el servei als més necessitats.

Perquè aquests voluntaris han repartit tants peixos i tantes canyes de pescar; perquè han estirat els nostres donatius fent la sensació d'una multiplicació de pans i peixos... Com no posarem la «X» a la casella de l'Església? Com deixarem buida la de fins socials dels diners de la qual també participen aquestes entitats eclesials? Ànim; amb ambdues «X» en la nostra Declaració, simbolitzant el pic i la pala per aplanar aquests camins intransitables que la crisi està deixant. ●

V.A.

Què ofereix la societat es

Antonio Pelayo és sacerdot i periodista

Molts cops m'he preguntat si el clàssic refrany «Una cosa és predicar i una altra donar blat» havia nascut com un regust de la vella societat espanyola resignada a veure que una part del seu clergat visqués més atenta a les seves necessitats personals que a les dels seus fidels naufragats en una pobresa indigna i inhumana.

Per descomptat l'axioma és vàlid si s'aplica a altres sectors de qualsevol societat. Qui

s'atreveix a esperar que els polítics compleixin les seves afalagadores promeses electorals? O qui pot creure's que els banquers i empresaris fan prevaler el bé comú per damunt dels seus interessos particulars?

Però no podem aplicar el mateix barem a l'Església que a altres estaments de la nostra societat. Ella, per fidelitat a l'Evangeli, ha de donar prioritat al clamor que li arriba de les classes més marginades de les nostres societats, aquests «pobres» que Jesús considerava els seus interlocutors privilegiats. La crida i l'opció preferencial pels pobres –a vegades mal compresa– és una expressió genuïna de l'amor al proïsme que és nuclear en la vivència cristiana.

Pocs espanyols podran avui negar que la nostra s'ha convertit cada cop més en una «Església samaritana» que amb les seves institucions –Càritas, Mans Unides, associacions caritatives, etc.– cerca reparar els desastres d'un capitalisme desenfrenat. Són milions les persones que acudeixen diàriament als seus menjadors o que reben sumes de diners per a pagar lloguers, medicines, roba o altres necessitats innombrables dels milions de precaris que viuen en la nostra península. Mai no serà suficient el que es fa i es podria fer molt més, però, avui per avui, l'Església representa la primera porta on truquen els necessitats.

Sempre troben resposta gràcies a la generositat dels fidels i de moltes altres persones que, sense ser especialment practicants, confien que les seves aportacions cauen en bones mans si aquestes són les de l'Església. El marge de credibilitat de Càritas, per exem-

L'Església a Espanyola?

ple, és molt superior al d'altres institucions similars, sense que posem en dubte les ONG o associacions humanitàries.

Però crec que seria equivocat reduir l'aportació de l'Església a la societat espanyola a la seva indiscutible capacitat assistencial. L'Església fa moltes altres coses que ajuden a fer que els milions d'espanyols siguem capaços de superar aquesta crisi i, més en general, a viure solidàriament el nostre destí. N'enumeraré algunes.

¿És raonable l'escàndol dels nostres compatriotes laïcistes per la defensa que fa l'Església de la institució familiar i del matrimoni? No obliguem ningú a compartir-la però sí que podem exigir que es respecti el dret i l'obligació a defensar el que considerem realitats ancorades en el dret natural, és a dir, en la naturalesa de l'home i la dona. ¿Poden considerar-se «victòries» de l'ésser humà l'avortament, el divorci, la promiscuitat, l'explotació de la dona, la banalització de l'amor, l'absència de valors en el llegat que deixem a les noves generacions? Jo no ho crec, i les religions, no sols la cristiana, deixarien de complir amb les seves obligacions essencials si no defensessin el que està avui sotmès a un salva constant de desprestigi i, fins i tot, d'irrisió.

Com ha subratllat recentment el Gran Rabí de França Gilles Berheim en la batalla lliurada en la redifinició del matrimoni per donar cabuda en ell a unions entre persones del mateix sexe, el que està en joc és molt més important que el presumpte «dret» de dues persones a estimar-se: «L'aposta no és l'homosexualitat sinó el risc irreversible d'una

confusió de les genealogies que substitueixin la parentalitat amb la paternitat i la maternitat. I també una confusió de l'estatut del fill que passa de ser un subjecte a un objecte al qual tots tindrien dret.»

Una altra contribució no menor és l'educació de les joves generacions. El cardenal Herrera Oria, clarividentment, va fundar el que ell va anomenar «escola de ciutadania cristiana». Seguint el seu solc, l'Església a Espanya està fent un esforç considerable per a donar als nostres joves l'element essencial de maduresa personal perquè es converteixin en ciutadans responsables i solidaris. Molts d'ells –víctimes de l'atur i de la marginació– poden sentir la temptació de l'anarquisme i del nihilisme i ningú no ens perdonaria que no fem tots el màxim esforç per evitar aquesta hemorràgia. Està en marxa una pastoral juvenil més activa en aquest sentit.

Tot l'anterior no ha de ser considerat per ningú com la factura que l'Església pretén passar a l'Estat o al govern de torn. El que fa és, ni més ni menys, el que ha de fer, però ningú no és tan ingenu per pensar que el «blat» cau miraculosament del cel; la collita exigeix sembra, reg, adob i cures múltiples. Una cosa tan senzilla com una ics a la casella de l'Església de la declaració de la Renda pot ser promesa de gavelles abundants. ●

Marqueu la casella de l'Església en la vostra Declaració de la Renda

El nou model de finançament de l'Església necessita un llarg recorregut. És cert que s'ha fet molt. Però no és menys cert que també és molt el que queda per fer.

Cal continuar informant amb claredat i constància, alhora que animant a complimentar la casella de l'Església, ja que aquest percentatge del 35,71% és molt inferior al d'aquells que estadísticament a Espanya es declaren catòlics: el 74,9%, segons les últimes dades.

Per això, és necessari insistir: en la declaració de la Renda hi ha una casella que, si hi marques la «X», el 0,7% dels teus impostos es destina a l'Església catòlica. Un gest que no costa res al declarant, perquè Hisenda per a això no cobra més ni torna menys. Això no obstant, sí que és un gest carregat de llibertat i de coresponsabilitat. És l'única quantitat dels nostres diners de la Declaració que el ciutadà pot decidir lliurement on vol que vagi destinat. Tots els altres ho decideix el Govern. De cada 1.000 € d'impostos, 993 els administra l'Estat. Només 7 € els administra el ciutadà o a la suma 14 si en la Declaració es marquen les dues caselles, la de l'Església catòlica i la de fins socials. Però és un signe de maduresa democràtica i en l'economia eclesial expressió de llibertat religiosa. L'Església, amb la quantitat que rep de les «X», pot finançar, aproximadament, el 25% de les seves necessitats econòmiques.

Només queda, doncs, concloure animant a tots els membres o simpatitzants de l'Església catòlica a col·laborar amb ella posant la «X» a la casella corresponent. ●

V. A.

Tasca educativa de l'Església, per una societat millor

Preparar persones responsables per a la vida

Miguel de Santiago

En els centres acadèmics de l'Església es dona una àmplia formació intel·lectual i humana basada en la responsabilitat i en criteris cristians

L'Església catòlica desenvolupa una gran tasca en la formació humana i acadèmica, sobretot de les generacions joves, tant en l'ensenyament primari i en la formació professional com en els nivells universitaris. L'educació impartida en els seus centres proporciona una ètica i adreça els rumbs de l'existència envers l'amor al proïsme, sense explotació ni violència.

Un milió i mig d'alumnes repartits en sis mil centres educatius catòlics estalvien a l'Estat 4.400 milions d'euros. Aquesta quantitat pot estimar-se tenint en compte la diferència entre el cost d'una plaça en un centre públic i l'import assignat al concert per plaça.

Diverses institucions eclesiàstiques han creat i sostenen el funcionament d'una gran quantitat de centres, entre els quals destaquen, com si fossin «la joia de la corona», les onze universitats i facultats eclesiàstiques en què s'ensenyen, per descomptat, les disciplines tradicionals que formen part del currículum dels sacerdots (com la Teologia, la Filosofia i el Dret Canònic) i també altres carreres de rang universitari.

Són universitats de l'Església catòlica a Espanya la Pontifícia de Salamanca, Pontifícia Comillas, la de Navarra, la de Deusto, la Catòlica d'Àvila, la Catò-

lica San Vicente Màrtir de València, la Catòlica San Antonio de Múrcia, l'Eclesiàstica San Dámaso de Madrid i les facultats de Teologia del Nord d'Espanya (amb seus a Burgos i a Vitòria), la de Sant Pacià a Barcelona i la de Cartuja a Granada.

En els centres acadèmics de l'Església es dona una àmplia formació intel·lectual i humana basada en la responsabilitat i en criteris cristians.

Encara que la relació d'universitats que acabem d'oferir ens mostra que la majoria són de creació recent, la història ens diu que Església i Universitat van estar vinculades des de l'origen mateix de la institució educativa. N'hi hauria prou d'apuntar que la primera universitat espanyola (o la primera institució d'ensenyament superior), la de Palència, el vuitè centenari de la qual acaba de celebrar-se, va néixer a l'empara del bisbe Tello Téllez de Meneses i a l'abric de la Catedral de Palència; després vindrien les de Salamanca, Valladolid, Alcalà de Henares...

Avui, com en el passat, els centres d'ensenyament superior dependents de l'Església catòlica o d'institucions seves intenten aconseguir l'excel·lència en l'activitat docent i investigadora, donar als alumnes una formació intel·lectual seriosa i preparar-los per al futur exercici professional i la participació responsable en la vida social. ●

El testimoni de Nacho i Adriana, dos universitaris

Soc un estudiant d'últim curs a la Universidad Pontificia de Comillas ICAI-ICADE. Ara que estic a punt d'acabar, puc afirmar que les expectatives que em van fer escollir una universitat catòlica han estat cobertes.

El principal motiu que em va empènyer a cursar els meus estudis universitaris en un centre catòlic va ser que s'ofereix una formació de la persona, uns valors i principis morals importants, més enllà de la formació purament acadèmica. La recerca de persones íntegres queda reflectida, per exemple, en el pla d'estudis, en el qual s'imparteixen assignatures com l'ètica, tan oblidada en la societat actual.

Des del punt de vista més personal, la meua formació a ICAIDE em va ajudar enormement a refermar un dels pilars del cristianisme, el de donar-se als altres. La Universitat ofereix als estudiants de participar en gran quantitat d'activitats per ajudar els més desfavorits. Crec, personalment, que és molt important que s'impulsin aquests voluntariats perquè en la majoria d'ells també es coneixen altres joves que assenten els seus comportaments en els mateixos valors.

Puc afirmar, rotundament, que no em vaig equivocar.

Nacho. Universidad Pontificia Comillas ICAI-ICADE (Madrid).

Estudio cinquè de Medicina en una universitat catòlica. Vaig escollir aquesta opció perquè considero que qualsevol formació acadèmica, i no sols la universitària, s'enriqueix si es fonamenta en els valors cristians.

Deia Gregorio Marañón: «El fet de ser, en veritat, un gran metge és l'amor invariable al qui pateix i la generositat en la prestació de la ciència [...] però amb la consciència certa que fins on no pot arribar el saber, arriba sempre l'amor.» És a dir, que una professió com la medicina clarament basada en la ciència, adquireix el sentit complet

si se sosté en la major mostra d'amor i entrega que és la imatge de Déu Pare. Per això vaig elegir una educació catòlica.

En concret, la meua universitat ens va impartir una assignatura obligatòria sobre la doctrina social de l'Església que ens va servir per a debatre l'ètica mèdica però sense oblidar la visió catòlica.

Valoro, per descomptat, com molt positiva la formació rebuda.

Adriana. Universidad San Pablo CEU (Madrid).

El sosteniment econòmic de l'Església depèn dels catòlics. Col·laboreu amb una subscripció periòdica enviant aquesta butlleta al vostre arquebisbat / bisbat o parròquia

Domiciliació bancària a favor de l'Església catòlica

Cognoms		Nom									
NIF	Adreça	N.	Esc./Pis								
CP	Població	Província									
Telèfon	CODI COMPTE (20 dígits)										
Banc o Caixa	<table border="1"> <tr> <td>□□□□</td> <td>□□□□</td> <td>□□</td> <td>□□□□□□□□□□□□</td> </tr> <tr> <td>ENTITAT</td> <td>OFICINA</td> <td>DC</td> <td>N. COMPTE</td> </tr> </table>			□□□□	□□□□	□□	□□□□□□□□□□□□	ENTITAT	OFICINA	DC	N. COMPTE
□□□□	□□□□	□□	□□□□□□□□□□□□								
ENTITAT	OFICINA	DC	N. COMPTE								
Adreça	N.										
CP	Població										

Se subscriu amb la quantitat de _____ euros al Mes Trimestre Semestre Any a favor del finançament de l'Església catòlica, a partir d'avui (Dia) ____ (Mes) _____ (Any) _____

L'Arquebisbat / el Bisbat de _____

(Marqueu amb una X l'opció escollida)

Parròquia de (nom) _____ Població de _____

Vull rebre un certificat per a desgravar de l'IRPF Sí No

Signatura

LLIURAR A L'ARQUEBISBAT / BISBAT O PARRÒQUIA ESCOLLIDA

De conformitat amb la normativa vigent en matèria de Protecció de Dades de Caràcter Personal, el subscriptor dona el seu consentiment per a la incorporació de dades en els fitxers, automatitzats o no, de l'Arquebisbat / Bisbat (o de la Parròquia escollida pel subscriptor) amb la finalitat de gestionar les quotes domiciliades. Les dades del subscriptor en cap cas no seran cedides a altres entitats, i podrà exercitar els drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició adreçant-se per escrit al responsable del fitxer: Arquebisbat / Bisbat o Parròquia que hagi escollit.

María Pilar Ramos Guerreira, ecònoma de la diòcesi de Zamora

“Els comptes de les diòcesis també noten la crisi”

María Pilar Ramos Guerreira treballa des de fa vint-i-tres anys a la diòcesi de Zamora. Des de 1996 ho fa com a gerent econòmic. El missatge que transmet des de la seva experiència professional aquesta dona de 55 anys, casada, mare i àvia, és molt clar: a les diòcesis també els està passant factura la crisi, i la transparència en els comptes i en la gestió és el senyal d'identitat de les finances de l'Església.

Pregunta: La de Zamora és una diòcesi petita (162.000 fidels, 303 parròquies i uns 200 sacerdots), similar a moltes altres del nostre país: Barbastre-Montsó, Eivissa, Guadix, Palència, Terol i Albarrasí, Osca, Osma-Sòria... Com es finança?

Resposta: Com la resta. La manera és similar en totes, encara que els percentatges de cadascuna de les formes de portar-la a terme varia. Generalment les diòcesis es financen per tres vies: la primera, a través del fons comú interdiocesà, un cop es distribueixen els diners procedents de marcar la «X» en la declaració de la Renda; la segona, amb els donatius, quotes, col·lectes, llegats, etc. que es reben; i la tercera, mitjançant el rendiment de recursos propis diocesans o parroquials. Resumint: es financen a través de les aportacions que fan els catòlics i els qui, sense ser-ho, recolzen la tasca que realitza l'Església catòlica en general i la diocesana en particular.

P: Compten vostès, per tant, amb recursos propis. Com els administren?

R: Sí, comptem amb béns immobles, patrimoni artístic i econòmic. En el cas dels immobles, intentem incentivar el lloguer en tots aquells béns que no són necessaris per al desplegament de les activitats pastorals; procurem també conservar i difondre el nostre patrimoni artístic; i els recursos econòmics els administrem d'acord amb les directrius marcades pel Consell Diocesà d'Afers Econòmics. Procurem actuar sempre amb prudència i cautela, però procurant també obtenir un rendiment que ens permeti realitzar les activitats de la nostra Església, que no són altres que els objectius pastorals fixats i que es duen a terme a través de les diferents vicaries, delegacions i secretariats.

P: Quins són els programes pastorals més importants de la diòcesi?

R: Es fixen cada any. El 2012-2013 tota la programació pastoral es desenvolupa dins

l'Any de la fe. Com a aportació particular de l'Església de Zamora, estem treballant en la posada en marxa i potenciació de la pastoral d'adolescència, com a instrument per acompanyar el creixement i maduració dels adolescents en el seu ser cristià. Això no obstant, m'agradaria citar també, en l'àmbit de la gestió econòmica de la diòcesi, el Pla diocesà de reforma econòmica que es va desenvolupar de 1996 a 2002 i va marcar un abans i un després. Va proposar, entre d'altres, l'objectiu particular de reestructurar l'economia diocesana i aconseguir que fos «més racionalitzada, més coresponsable, més solidària» i caminés cap a l'autofinançament.

P: Han notat també els comptes diocesans la crisi?

R: Per descomptat. Una font important de finançament és l'aportació econòmica dels fidels. En un moment tan delicat com l'actual, en què en cada família hi ha un problema per atendre, és habitual que es rebaixin o suprimeixin les quotes i donatius.

P: Hi ha gent que desconfia quan es parla de diners. Hi ha transparència en els comptes?

R: Sens dubte. Hi ha transparència tant en els comptes com en la gestió. És quelcom que es té molt en compte. Tant per a mi, en tant que gerent econòmic, com per a la resta dels membres del Consell Diocesà d'Afers Econòmics, aquest aspecte té una importància tremenda. Els comptes són presentats, estudiats i aprovats cada any pel Consell competent i, posteriorment, es presenten també al Consell del Presbiteri. Som especialment sensibles en les donacions, herències i llegats a l'hora de mantenir intacta la voluntat del donant, respectant fidelment el destí dels béns rebuts. La gestió, de la mateixa manera, s'aprova també en els diferents Consells.

P: Què els diria a aquelles persones que, per deixadesa, descuit o altres motius, no marquen la «X» destinada a l'Església catòlica en l'imprès de declaració de la Renda?

R: En primer lloc, que han de tenir molt clar que marcar la «X» no suposa cap aportació extra. I en segon, que aquest gest és important, ja que destinarem la quantitat que marca la llei a l'entitat que nosaltres elegim. Jo demano, en primer lloc, que es marqui la casella de l'Església catòlica per la tasca que aquesta realitza en favor de milions de persones. Tots, en algun moment de la vida, necessitem l'Església. ●

José Ignacio Rivarés